

STEPHANIE FORD

Szemenszedett hazugság

VIKONYV

1. rész

Szemenszedett hazugság

1. rész

Stephanie Ford

Vikönyv©2024

ISBN

epub: 978-615-6586-74-2

Pdf: 978-615-6586-75-9

Minden jog fenntartva!

Munkatársak: Mészáros Ilona

Szerkesztő, egészségügyi szakértő: Saláth Barbara

Borító: Szabó Borka

1.

Sam idegesen belenézett a tükörbe. Harmincas, átlagos külsejű nő nézett vissza rá, eltekintve az arcán húzódó két széles és mély sebhelytől. Egyik az orrát vágta ketté szélteben; az orra hegye kissé lefittyedt tőle, a másik baloldalt, az állán futott végig az állcsúcstól majdnem a füléig. Az állán lévő el tudta volna fedni krémmel és púderrel, bár teljesen nem tűnt volna el tőle, de az orrát csúfítóval nem tudott mit kezdeni. Végül mindkettőt fedetlenül hagyta. Mindegy, így is jó leszek nekik – gondolta.

Levágatott az utcára, felszállt a buszra, és már észre sem vette az elszörnyedt tekinteteket, pedig abból aznap is jónéhányat vetettek rá.

Háromnegyedórával később a van der Walls Park felirat alatt átsétálva elővette Jamie cetlijét, amire a férfi az utolsó tanfolyami foglalkozáson a címet írta: van der Walls Park 4051.

Furcsának találta az itteni címekeket. Otthon minden utcának külön neve volt, tábláikon az elejétől növekvő házszámokkal, Rockswoodban azonban mintha megbolondultak volna a várostervezők. Utcanevek helyett tömbszámokat adtak meg, ehhez írták hozzá a házszámot. Samnek beletelt pár napjába, míg rájött, hogy mindig az utolsó kettő jelenti a házszámot, az előtte lévő két-három, olykor négy-öt szám pedig a tömbök számát.

A negyvenes tömb a városka közepén állt. Itteni viszonyokhoz képest szokatlan módon – Rockswood utcáin kevés autó fut – minden oldaláról parkolóhelyek vették körbe.

A tömb egyetlen szupermarketnek látszott. A mellékutcákban gyerekek fociztak, hangos zsvijuk mosolyt csalt Sam szája sarkába. Egy vadonatúj piros sport Mercedesz éppen befordult az egyik parkolóhelyre, amikor benyitott a Pince feliratú ajtón. Lement a lépcsőn és meg is érkezett a próbahelyre.

Négyen tartózkodtak odabent. Sam a bemutatkozás pillanatában úgy érezte, öröktől fogva ismeri őket. Jamie, aki pár napja meghívta ide, néha szeretetteljes mosolyt villantott Zsuzsára, a feleségre. A nő egy ócska kanapén üldögélt a széles, alacsony pinceablak alatt. Valahányszor

megérezte férje tekintetét, mindig felnézett és visszamosolygott rá, mielőtt újra a magazinjába mélyedt.

Phil a hátsó traktusban nagy csendesen igazgatta helyükre a dobjait. Puhán, nesztelenül lépkedett, mint a macskák. Ha Sam nem kifejezetten rá kíváncsi, észre sem veszi. Phil jelentéktelen figurának látszott, egy igazi senkinek, aki nem is meri többre tartani magát. Magas volt, azt azonban nem lehetett megállapítani, mekkora valójában, mert összegörnyedt és lehajtotta a fejét. Lopva nézett Samre, mintha az is bűn volna, és amint megszemlélte, elkapta róla a pillantását.

A magas, kék szemű, barna hajú Chrisből határtalan nyugalom áradt, mikor lopva az ajtóra nézett. Első látásra megtetszett neki ez a jóképű, kora harmincas férfi. A tekintete, a gesztusai, a karcsúsága mágnesként vonzotta Sam tekintetét.

Chris a terem közepén állva az ujjait tornáztatta.

– Teljesen elgémberedek délutánra a sok írástól – magyarázta Jamie felé fordulva.

Könnyedén odalépett a szintetizátorhoz és lejátszott egy apró motívumot.

Sam felismerte, hallotta este Helga lemezén.

– Mivel foglalkozol? – kérdezte Chris.

A nő nagy levegőt vett. Az utóbbi időben elszokott a kötetlen beszédétől, a vonzó férfiakról nem is beszélve.

– A mai naptól megint orvos vagyok.

– Hogyhogy? – kérdezte Jamie kíváncsian. – Letiltottak?

Sam megrázta a fejét.

– Három hónapja érkeztem Magyarországról. Pénteken kaptam meg az itteni működési engedélyt, és ma reggel felvettek az Adele parki kórházba. Már csak a hegeimet kell eltüntetni, és mehetek vissza a betegágy mellé.

Jamie arcára széles vigyor terült. Helyes magyarsággal, de erős angol akcentussal szólalt meg:

– Magyar vagy? Micsoda véletlen! Én is éltem ott, sőt, öt évig játszottam az Operaház zenekarában. Ott ismertem meg a feleségemet.

A magyar szóra Zsuzsa is felkapta a fejét, letette az újságját, Sam mellé lépett, megölelte és felsóhajtott.

– Végre valaki, aki beszél egy emberi nyelvet. Mi a neved?

– Samantha Benett.

Zsuzsa elbizonytalanodott.

– A magyar neved...

– Azt magam mögött hagytam egy csomó rosszal együtt. Maradjunk a Samnél.

Zsuzsa megeresztett egy csalódott grimaszt.

– Hát jó...

(A Rockswoodba érkezők közül sokan lecserélik eredeti nevüket valami itteni hangzásúra. A legálisan szerzett új név valóban új esélyt jelent, amit a helyiek nagyon komolyan vesznek.)

Chris ismét futó pillantást vetett az ajtóra.

– Szóval Sam Benett... Ennél jobb nem jutott eszedbe? – fordult a nőhöz.

– Sokat gondolkodtam a Bentley-n.

Jamie felnevetett.

– Miért pont azon?

– Mert amikor kiléptem az Északi repülőtér kapuján, kis híján halálra gázolt egy Bentley.

Chris elismerően vigyorgott:

– Szóval bosszúból.

– Lady Chapman akcióban – mondta Jamie sokat sejtetően. – Ő volt a hibás?

(Lady Chapman egy helyi celeb.)

Sam elmosolyodott és legyintett.

– Magamnak köszönhetem, meg a park közepén a szobornak, ami – hosszasan töprengett, miként nem hat sértőnek a rusnya szó – elképesztően egyedi kompozíció.

A férfiak kajánul összemosolyogtak nemzeti jelképük említésének hallatán.

– Maud anyó minden belépőt megbabonáz a szépségével – vigyorgott Chris. A szépség szót erősen megnyomva egyértelművé tette, milyen rondának látja ő is a szobrot.

– Most miért? Hontalan szakácsnőhöz képest egész csinos – mondta Jamie hamis mosollyal.

– Nem sok hontalan szakácsnőt láthattál.

Míg a férfiak Maud anyó hamvában holt szépségén gúnyolódtak, Sam megnézte a sarokba állított hangszereket. Elektromos és akusztikus gitárok vegyesen, egy kopott hegedűtök, alatta nagyobb faláda, a csupasz téglafalra aggatva egy törött nyakú fémhúros gitár, két karcos trombita és egy sárga, szakadozott selyemsál.

A tárgyak után az emberek következtek. Jamie kicsivel magasabb volt, mint ő. Barnás haja erősen ritkult, a feje tetején kopasz folt virított, barna szeme a gyér világításban sötétnek tűnt. Zsuzsa majdnem olyan magas volt, mint Sam. Barna haját szorosan összefogta a tarkóján, és mint a balerinák, apró kontyot formált belőle. Kék szeme sarkában mintha örökös szomorúság ült volna. Pulóvere alatt csont soványnak látszott, de másképp, mint Sam. Zsuzsa soványsága mögött feszes izmok sejlettek.

A fiatal férfi úgy robbant be közéjük, mint egy bomba. Alacsonyabb volt Chrisnél, hosszú, barna haja szépen kifésülve omlott a hátára. Legfeljebb huszonkettő lehetett, lehúzott cipzárú fekete bőrkabátot viselt, fehér pólója alól kidagadtak az izmai. Arcán boldog vigyor ragyogott, az ujján forgatott kulcskarikán slusszkulcs fityegett.

Egyik pillanatban csend volt és nyugalom, a következőben borult minden, a férfi pedig úgy forgott a terem közepén, mint egy bűgőcsiga.

– Ezt nem fogjátok elhinni – ordította.

– Kicsit halkabban – csitította Jamie. – Még nem vagyunk süketek.

– Bocs. Tudjátok, mit láttam az előbb?

– Na mit?

– Egy nőt. De nem akármilyet, hanem egy ronda, összevágott arcút.

Jamie diszkréten köszörülte a torkát. Egyik kezét csípőre tette, a másikkal félkopasz fejét simogatta, miközben állával a terem sarkában álldogáló Sam felé bökött.

A fiatal megpördült, és amikor meglátta az említett nőt, elakadt a szava.

– Hát – nyögte ijedten. – Hű, a fenébe... Égek, mint a rongy.

Bár számított rá, Sam-et szíven ütötte sebhelyeinek kigúnyolása. Mintha talán ő tehetett volna róluk! De úgy gondolta, nem rontja el az ismerkedés perceit duzzogással, ezért nagyvonalúan pukedlizett egyet.

– Még így is szebb vagyok, mint Maud anyó.

A fiatal elnevette magát.

– Maud anyónál nem nehéz szebbnek lenni. Ó, a francba... Már megint! – Sam mosolyát látva leeresztett. – Peter Jaret Abramson vagyok, a banda emeletes számara.

Jamie tette egyértelművé a státuszát:

– Az énekesünk. Igazi aranyifjú, de cserébe legalább van hangja. Pete, ő az énekesnőjelölt, akiről Emmett áradozott.

Pete barátságosan a kezét nyújtotta, közben nem bírta levenni a szemét Sam kettévágott orráról.

A nő igyekezett nyugodt maradni.

– Jól nézd meg, mert már nem sokáig lesz ilyen.

A férfi zavarában egyik lábáról a másikra állt.

– Ne haragudj, én még soha... Nem tudom, mi ütött belém. Nem akartam... udvariatlan... – dadogott összevissza.

A nő gyorsan témát váltott.

– Kíváncsi vagyok, tényleg olyan jó énekes vagy-e, mint Jamie állítja.

A férfi kapott az alkalmon és kihúzta magát:

– A legjobb Rockwoodban. Sőt, szerintem az egyetlen valamirevaló énekes az egész szigeten. Nem véletlen, hogy eddig egyetlen rockwoodi zenekar sem vitte semmire. De majd mi!

Jamie mosolyogva megcsóválta a fejét.

– Álmodásban is verhetetlen – mondta, mintha Pete ott sem lett volna.

Az énekes nem hagyta magát.

– A nagyanyám mindig azt mondja, addig vagy fiatal, míg hiszel az álmaidban.

– Ő még hisz?

– Hajaj! Pedig elmúlt hetven.

Chris legyintett.

– Nem kor. Az én nagyanyám nyolcvan múlt, és azt mondja, előtte az élet.

– Jó hozzáállás.

A lépcső felől olyasféle zaj hallatszott, mintha valaki belerúgott volna egy nagy tárgyba, ami egyensúlyát veszítve hangos pufogással leszánkázott a fokokon.

– Ez Emmett lesz – mondta különös hangsúllyal Chris.

Jamie nem késlekedett a magyarázattal.

– Igen, ez kétségkívül Emmett, a kétbalkezes. Kivéve, ha a gitárját fogja, mert... arra nincs jó szó.

– Dehogyan nincs! Virtuóz – segítette ki Chris. – Amúgy nem annyira kétbalkezes, csak néha nem néz a lába elé.

– Rólam beszéltetek? – kérdezte a belépő.

Majdnem olyan fiatalnak látszott, mint Pete, és sötétszőke hajával legalább olyan jóképű volt, mint Chris. Angyalarca felragyogott, ám Jamie sietve lehűtötte.

– Másról nem is beszélhetünk, csak rólad?

Emmett nem vette zokon.

– Megint én vagyok az utolsó?

– Ki más lenne? Hány dolgozatot javítottál ki, mielőtt beestél?

– Vagy hetvenet. Ezek a mai diákok reménytelenek. Nem tudnak se helyesen írni, se fogalmazni...

– Mondod te, aki még szinte a padban ülsz – morgott Zsuzsa az orra alá kedvesen.

Jamie sietett a magyarázattal:

– Emmett egy középiskolában tanít. A diákjai kedvence, főleg a lányoké.

Sam készséggel el is hitte. A férfi úgy festett, mintha most lépett volna le egy női magazin lapjairól. Ruganyos, izmos teste akár egy modellé, kisfiús arcéle igazi tiniideállá tette.

Emmett csak most vette észre a sarokban álldogáló nőt. Hozzálépett és ahogy a nők szokták, két oldalról arcon puszilta.

– Jó, hogy eljöttél, félttem, hogy meggondolod magad. Bemutattad már, Jamie?

– Persze.

– Azt is elmondtad, milyen szuper a hangja?

– Meghagytam neked, de nem lenne jobb hallani, mint beszélni róla?

Emmett rádobta a kabátját a fogásra, a terem közepére lépett a kábelek erdejébe, és felállította az egyik mikrofonállványt. Pete ugyanezt tette a középsővel. Orra alá morgott valamit, mintha érkezésekor valaki más döntötte volna fel mindkettőt és nem ő, amikor összevissza csápolta a karjaival. Jamie a másik oldalon nyakába akasztotta a fényes, koromfekete gitárt és megpengette. A mély basszus betöltötte a szobát.

– Akkor kezdjük azzal, amit szerdán gyakoroltunk – mondta rejtélyesen.

Emmett felvett egy királykék elektromos gitárt, csatlakoztatta az erősítőhöz és felhangolt egy húrt. Chris egy ideje már a billentyűkön tartotta az ujjait a kezdésre várva. Phil beült a dobok mögé. Kivételesen felemelte a fejét és háromszor összecsattintotta a dobverőket.

Majdnem sikerült egyszerre belépniük. Jamie leállította a hangzavart, majd intett Philnek, hogy indítson újra. A harmadik sikertelen kezdés után Emmettnek intett, aki lejátszott egy rövid és bonyolult motívumot. Ezután végre sikerült mindenkinek a megfelelő időben indítani.

Sam már meg sem lepődött rajta, hogy ismeri a dalt. Jamie, a vendég tanította nekik az utolsó nyelvtanfolyami órán, melyre a szakmai nyelvvizsga miatt járt, és amit Emmett tartott.

Pete elénekelt a jól ismert szöveget, aztán odahívta Samet a mikrofonhoz, hogy énekeljen vele. A nő megtette.

Pete egy ideig együtt énekelt vele, majd leült Zsuzsa mellé.

– Most te jössz – mondta Samnek.

– Egyedül?

– Nyugi! Csak elsőre furcsa.

– Tudom. Csináltam már ilyet, bár elég régen.

Ez nem volt igaz. Előző este, mert tartott a másnapi próbától, a lányok bevonták a közös zenélésbe. Zongorázott, gitározott, hegedült és persze énekelt, ahogy a torkán kifért. Szerette a közös zene örömeit, ezért legalább annyira örült, mint izgult az együttes meghívása miatt.

Emmett, számítva a lámpalázára, előre leírta neki a szöveget egy lapra, melyet most a kezébe nyomott. Sam örült a gesztusnak, mert megértette belőle, hogy ezek a fiúk látatlanul is barátnak tekintik, de nem volt szüksége efféle mankóra. Amit egyszer megtanult, nehezen felejtette el. A dalszöveget meg kívülről fújta, mert tegnap a nyelvórát követően egész este ezt énekelgették vele a lányok.

Nehézség nélkül túlénkelte a zenét. Miután lecsengett az utolsó akkord, Zsuzsa és Pete elismerően bólogattak felé a kanapéről.

– Ez igen! – csettintett Jamie.

Emmett leintette.

– Eddig is tudtad. Te fedezted fel.

Pete csatlakozott az ünneplőkhöz:

– Nem vagy semmi! A legszuperebb dzsesszénekesnőt keresztetted benned a legjobb operaénekesnővel.

Chris lehűtötte.

– Ez azért jókora túlzás, bár el kell ismernem, hogy jó voltál, sőt vesztettül jó. Hozzánk képest.

Ismét nyílt az ajtó és egy nő lépett be rajta. Még húsznak sem látszott, alakja nádszál, seszőke hajkoronával keretezett szabályos arca a tökéletesség megtestesülése. Sam azt hitte, igazi angyal szállt le közéjük.

Chris rávetette magát az érkezőre. Nyakába ugrott, ölelte, csókolta, ahol érte. A nő a valaha volt legszebb mosollyal fogadta a férfi érzelmi kitörését, szinte feloldódott a szerelmében. Csak Pete nyögdecslésére szakadtak el egymástól.

– Na, srácok... Ezt nem itt kéne...

– Hiszen tudod, hogy ő az életem – mondta Chris.

Nagy nehezen elengedte a nőt, aki tovább mosolygott, most már Samre.

– Ha jól tévedek, te vagy az új énekesnő. Már találkoztunk. Samantha Benett, igaz?

Sam nagyot nézett.

– Nem emlékszem...

A nő felnevetett.

– Dehogynem! Alig tudtalak lebeszélni a Bentleyről, mint vezetéknevről.

Az elvetett vezetéknevről beugrott Samnek az Adele parki hivatal, amit egyszerűen csak Városi Hivatalnak hívtak, és ahol mindent el lehetett intézni a kérvények beadásától a postai feladáson át az elkészült iratok átvételéig. Az első emeleten foglalkoztak a bevándorlókkal.

A várakozás percei alatt Sam szeme megakadt két nőn. A nagymama ikerkocsiban ringatott két egyforma újszülöttet, míg az anyjuk az ablaknál válaszolgatott az ügyintéző kérdéseire. A babák az igazak álmát aludták. A pirosposzsgás arcoskák láttán Sam azt kívánta, bárcsak neki is lenne legalább egy ilyen kicsi gyermeke, ha már az a másik kettő... Persze, őket semmi és senki nem pótolhatja, de talán egy új gyerek kitöltené az utánuk maradt űrt, de... hacsak nem fogad örökbe egyet, nem lesz többé gyereke. Thomas gondoskodott róla.

Azután szólították, és ő betolta az ablakon a kitöltött kérdőíveket. Az ügyintéző – most már világosan emlékezett rá, hogy ez a nő volt az – átolvasta mindet és megkérdezte:

– Választott vezetéknevet, vagy az eredeti nevére állítsam ki a papírokat?

Samnek ez akkortájt eszébe sem jutott. Wágner Krisztina, az eredeti neve nem jöhetett szóba, a Samantha Wagner meg nem tetszett neki, és semmi ötlete nem volt, mi mást vehetne fel.

A nő mindenáron segíteni akart.

– Gondoljon valami kellemesre. Például... Milyen benyomások érték az országba lépéskor?

Samnek mindjárt beugrott Maud Kazurek repedezett sarkú szobra, amely a repülőtérről szemben állt, és a majdnem-baleset.

– Bentley – mondta olyan hangsúllyal, mintha kérdezné.

– Mint az autómárka? Ebben az országban ez túl külön.

Rengeteg kérdést tett fel, mielőtt kiegészítettek volna a Benettben.

Mire végeztek, a sok blankettától és kérdőívtől elszibbadt Sam agya. Azt kívánta, bár gyulladna fel az egész kóceráj iratostól, ügyintézőstől.

Hirtelen elszégyellte magát az akkori gondolatai miatt.

– Már emlékszem. A Benett tényleg jobb, mint a Bentley.

A nő pajkosan Sam felé nyújtotta a mutatóujját:

– De ha tudom, hogy itt találkozunk legközelebb, szó nélkül beírom. Egy kivételes énekesnőnek kivételes név jár. Odafent megálltak az emberek, hogy elgyönyörködjenek a hangodban. Talán nem vagy operaénekesnő, de ez csak javít a teljesítményeden. Így vagy tökéletes.

Sam sosem hitte, hogy bármiben tökéletes lenne, főleg az éneklésben nem, habár szeretett énekelni és zenélni. A lányok csak egyszer szóltak, ő máris repült. A zene megnyugvást jelentett neki, kilépést a hétköznapokból. A hangok szárnyán el tudott távolodni a kórházi és magánéleti tragédiáktól, melyekből az utóbbi években sokkal több jutott neki, mint amennyi bárkinek kijárt volna.

Csak legyintett a nő áradozására.

– Hagyjuk – mondta. – Benned kit tisztelhetek?

Chris büszkén kihúzta magát:

– Engedd meg, hogy bemutassam India McNamarát, a világ legcsodálatosabb feleségét. Az én feleségemet.

India még mindig mosolygott:

– A szüleim hippinek képzeltek magukat, azért neveztek el egy országról. A gyerekkori képeimre még bindát is festettek. Tudod, az a piros pötty a szemöldökvonásban.

Sam nyelt egyet. India Chris felesége? Ahogy meglátta a férfit, szinte beleszeretett és már el is döntötte, hogy a műtétet követően beveti magát nála, ő azonban az előbbi gesztusával egyértelművé tette, kihez tartozik, és ez szíven ütötte.

Azért mosolyogni próbált, hiszen India nem tehetett semmiről, sőt annyira kedvesnek találta, hogy a kedvéért el is engedte a tervét.

– Különleges a neved. Tetszik.

A délután hátralévő részében a fiúk bemutatták repertoárjuknak azt a részét, ami szerintük igazán jó. Mindegyik dal szerepelt a Helgától kapott lemezen, melyet az előző hetekben rongyosra hallgatott. De míg a próbateremben nyersnek, kidolgozatlanak hatottak, a lemezen tökéletesen szóltak, és nem csupán azért, mert profi módon voltak rögzítve, hanem mert az egyes szövegeket, a vokált, éneket összehangolták. A gitárszólók finomak és árnyaltak voltak, a zongorabetétek simogatók, étellel telik, a ritmus lüktető. Az összhang nem is lehetett volna tökéletesebb.

A lemez dalait nem lehetett egymás után hallgatni, hanem csak egyenként, többször egymás után egészen a végtelenségig. Azokat a dalokat nem lehetett megenni, sem továbblépni róluk, mert minden meghallgatáskor egy újabb hangdimenzió jelent meg bennük, míg az élőben megszólaló számok unalmasak, laposak, kuszák voltak. Az egyetlen említésre méltó részlet Emmett gitárjátéka lehetett volna, mely a maga nemében valóban virtuóz volt, és pont emiatt ütött el a zenebona többi részétől. Így az is elsüllyedt a hangzavarban.

A végén Jamie nagyot fűjt. Úgy látszott, erre a délutánra elvállalta a zenekar vezetése mellett a szószóló címet is.

– Hogy tetszett? – kérdezte reménykedve a kanapén ülőktől.

– Jó volt – nyugtatta Zsuzsa.

India csatlakozott hozzá. Egyedül Sam vonta össze a szemöldökét, de végül ő is azt mondta:

– Nekem bejön.

A férfiak nem vették észre a hezitálását. Elégedetten nevetgélve ölelgették egymást, amikor Pete felkiáltott:

– Meghívlak benneteket egy sörre a klubba. Sam, gyere te is! Muszáj kiengesztelnem téged a délutáni szemétségem miatt. Mondd, hogy megbocsátasz nekem.

– Ugyan – legyintett a nő nagyvonalúan. – Már el is felejtettem, és tulajdonképpen igazad van. Rondák ezek a vágások, ezért is mentem bele a plasztikai műtétbe.

Emmett előrement, Jamie a feleségébe karolva követte. Nagy összeesküvést tervezhettek, mert suttogva beszélgettek. Pete Christ környékezte meg egy új dallal, beszélgetve lépdelt fel a lépcsőn. Phil, aki eddig nem hallatta a hangját, egy fejrándítással elutasította a meghívást és eliszkol.

India visszafogta Samet. Megvárta, míg egyedül maradtak a próbateremben, majd a nőnek szegezte a kérdést.

– Halljam, mi nem tetszett!

Sam rámeredt a tündérre.

– Honnan veszed...?

– Meglátom az ilyesmit. Szóval?

A nő nem tudta, elmondhatja-e neki az érzéseit. India olyan esdeklően nézett rá, hogy végül beadta a derekát.

– Nem is tudom – szabadkozott. – Az egész alapjában véve tetszik...

– De?

– Nem akarok mindjárt az első napon rosszat mondani.

India megvárta, míg a fiúk eltűnnek a lépcsőfeljáró tetején, becsukta az ajtót és beszélni kezdett.

– Nekem botfülem van, de neked nem. Láttam rajtad, hogy nem tetszenek a hallottak. Nagyon szeretem a férjemet és azt szeretném, ha minden vágya teljesülne. Amikor pár hete először idejött, azt hittem, hazatalált. Eleinte így is volt, de mostanában minden próba után egyre kedvetlenebb. Érzem, hogy jók ezek a számok, valami bajuk mégis van. Amikor rád néztem, ugyanazt az arckifejezést láttam, mint rajta. Tudom, hogy te is rossznak érzed azt a valamit.

A tünemény olyan kétségbeesetten kérlelte, mintha Sam válaszában múlna az élete.

– Igen – ismerte be bólogatva Indiának. – Az alapkoncepció tűrhető, de a hangzás tényleg nem az igazi. Egyelőre nem tudom, miben hibáznak. Kell még egy kis idő, és az sem ártana, ha lenne felvételem a mai próbáról.

India kinyitotta a lépcsőre vezető ajtót.

– Ezen könnyen segíthetünk, ugyanis van felvétel.

A lépcső alján egy aprócska fülkébe vezető ajtó nyílt, amit Sam eddig nem vett észre.

– Pár napja hoztam egy magnót – intett felé India. – Meg ne kérdezd, honnan szereztem rá pénzt! A srácok egy teljes napig vacakoltak a beállítással. Azóta mielőtt bejövök hozzájuk, mindig bekapcsolom a felvételt.

A magnó nagyobb volt egy hajókoffernél. Nem is magnó volt, hanem egy kisebb keverőpult hozzá kapcsolt számítógépes hangrögzítővel, bár nem éppen a legutolsó típus. Elfoglalta az apró ablak előtti helyet, mely a próbateremre nyílt, a kezelőnek csupán állóhely jutott mögötte. A fal és a pult közötti helyre már nem fért be egy szék.

India villámgyorsan cd-re varázsolta az elmúlt két órában elhangzottakat, Sam a táskájába süllyesztette a zsákmányt, és követte a nőt a klubba.

2.

A hatszemélyes boxban épphogy elfértek heten. A helyiségben jólesően zsongott a tömeg, a félhomály jótékonyan eltakarta az arcokat. A levegőben alkohol szaga terjengett, a dohányzó részleg fölött elszívó zúgott.

Pete mindenkinek rendelt egy pohár sört, Samnek pedig gyümölcslevet, mert azt mondta, nem ihat sem alkoholt, sem szénsavasat, és míg az italra vártak, hétköznapi dolgokról beszélgettek.

– Miért pont Rockswoodba költöztél? – kérdezte Emmett Sam-tól.

– Olyan helyet kerestem, ami kultúrájában viszonylag közel áll az enyémhez, és nem túl népszerű a bevándorlók körében. Fő szempont volt, hogy senkit ne ismerjek. Ez mindjárt nem jött be, az egyetemen ugyanis összefutottam egy régi ismerősömmel.

– Udvarló? – csillogott Emmett szeme.

Sam mosolyogva rázta a fejét.

– Gilchrist professzor az apám lehetne. Nem bukom a nálam harminc évvel idősebbekre.

– Hány éves vagy? – kérdezte India.

– Harmincöt.

Pete kezében megállt az időközben felszolgált pohár.

– Egy évvel vagy idősebb, mint én? – kérdezte Jamie.

Sam megvonta a vállát.

– Úgy látom, a házasság épp nem aktuális köztünk, másban meg nemigen számít.

Emmett lehajtott fejjel elmosolyodott.

– Ha facér férfiakra számítottál... – somolygott Jamie. Sam félbeszakította.

– Most egyáltalán nem gondolok úgy férfiakra. Jó időre elment tőlük a kedvem.

Emmett sejtette az okot.

– Az arcod miatt? Pete kiakadt, amikor meglátott, és hogy őszinte legyek, bennem is megállt egy pillanatra az ütő. Gondolom, mindenkit megdöbbsent az orrod.

Sam nem mert válaszolni, félt, hogy valami durvaságot vágna a fejéhez. India törte meg a csendet.

– Rendes tőled, hogy túl tudtál lépni a kinézetén.

Emmett mentette a menthető.

– Vettem a fáradságot, és megnéztem, ki áll az arc mögött. És tudod, mit láttam? Egy okos, tehetséges nőt, aki többet érdemel a sorstól, mint amit eddig kapott. Azt a pillanatot pedig sosem fogom elfelejteni, amikor először énekelni hallottam. Oké, tényleg túloztam, amikor azokat a hülyeségeket mondtam, de azért ismerjük el, tényleg elég nagy tehetség. Meg szabad kérdeznem, ki vagy mi tette ezt veled? – mutatott Sam orrára.

Kérdezni szabad, de hogy válaszolok-e? – szerette volna rávágni Sam.

– Egy... autóbaleset – mondta végül. – Nem akarok beszélni róla.

India együtt érzően bólintott.

– Megértelek. Túl közeli az élmény, igaz? – Amikor Sam bólintott, India tapintatosan Zsuzsához fordult. – Mesélj, mikor lesz az esemény?

Sam a lelke mélyén szerette volna, ha India tovább faggatja. Neki talán elmondta volna az igazat. Még nem most, de egyszer biztosan. Ha pedig Chris kérdez rá, neki valószínűleg nem tudott volna hazudni.

Zsuzsa félve pillantott a férjére.

– Hétfőn lesz a beültetés.

Emmett arca felderült. Átnyúlt az asztal fölött és megszorította az asszony kezét.

– Ilyen hamar? Ez fenomenális! Remélem, három hét múlva gratulálhatunk.

– Én is remélem. Kezd elegendem lenni a kezelésekből meg az orvosokból. Ezt ne vedd magadra Sam! Bő fél éve másról sem szól az életünk, mint vizsgálatokról, injekciókról, naptárról meg hőmérőről. A fene gondolta, hogy ennyit kell szenvednünk egy közös gyerekért – mondta végül, és felhajtotta a maradék sörét.

Sam később kiment a mosdóba. Mire visszajött, India és Chris összebújva táncoltak a parkett közepén. A férfi lehunyta szemmel fúrta orrát a felesége hajába, látható élvezettel szívta be az illatát. Zsuzsa és Jamie bizalmasan suttogott a boxban. Emmett a bárpultnál beszélgetett egy kaptos nővel, aki szemlátomást rá akart akaszkodni. A férfi kínos mosollyal bólogatott a szavakra, közben úgy látszott, mintha az alkalmat lesné, mikor tud meglépni tőle. Pete egy nagyobb társaság mellett beszélgetett egy veszettül csinos, fiatal lánnyal, Sam megesküdtött volna rá, hogy fel akarja szedni.

Egyik újdonsült barátját sem akarta megzavarni. A pultnál kért még egy gyümölcslevet, és míg beleivott, a hátsó fal üvegpalcain sorakozó italos üvegek mögötti tükörben saját eltorzult arcképét nézegette.

Egy férfi bökte meg váratlanul. Bár a pultnál világosabb volt, mint a terem többi részében, alig látta őt. Fél fejjel volt magasabb nála és öltönyt, valamint fehér inget viselt nyakkendő nélkül.

– Paul Karubian vagyok – nyújtotta kezét az idegen.

Sam azt hitte, a férfi őt akarja felszedni, míg meg nem látta, merrefelé kacsingat. Hát persze, mit akarna éppen tőle? Ki akarna egy ilyen ronda nőt?

– Láttam, hogy azzal a sráccal vagy. – Paul a tömegben át Emmetre mutatott. – Tudom, hogy szokatlan a kérdés... Nem tudod, van barátja?

Sam azt hitte, rosszul értette. Eltartott egy percig, míg felfogta, a férfi arra kíváncsi, hogy Emmett együtt él-e egy másik férfival. Eddig fel sem merült benne, hogy Emmett a saját neméhez vonzódna, Paul fellépése és kisugárzása azonban elég komolynak hatott ahhoz, hogy elhiggye neki, tudja, miről beszél. Valahol azt olvasta, hogy a melegek megérik a másikon, hogy meleg-e vagy sem. Vagy csak jobban olvasnak a jelekből?

– Nem tudok róla – rázta a fejét a nő.

Paul nem tudta levenni a szemét Emmettről.

– Nagy kérdés, hogy bemutass neki?

– Hogy... én?

A férfi megvonta a vállát.

– Ahonnan én jövök, nem szokás csak úgy odalépni ahhoz, akinek udvarolni akarunk.

Sam hitetlenkedve elmosolyodott, de azért a barátjához kísértc a férfit.

– Szeretnék bemutatni neked valakit – bökte meg Emmett karját, mire a férfi felnézett és a tekintete máris a nő háta mögött várakozó Paulra siklott.

– Örvendek – nyújtották egymásnak a kezüket. Egy perccel később elindultak egy üres box felé.

Sam visszament Jamie-hez, közben fél szemmel az új párost figyelte és valóban észrevette köztük a vonzalom jeleit: Emmett szégyenlős mosolyát, Paul féltő előzékenységét.

– Ne haragudjatok, késő van, holnap korán kelek, szóval ideje indulnom – szabadkozott a házaspárnak.

Mostanra Chris is India is szedelőzködni kezdtek.

– Örülök, hogy eljöttetek – veregette meg barátságosan Sam vállát Pete. – Akkor... szerdán délután találkozunk. El ne felejtset!

Sam az Adele Parkba tartó buszon egyre Emmett szavain rágódott. Míg a tanfolyamára járt, egyszer sem látszott rajta, hogy megdöbbsentette a kinézete, és most kiderült az ellenkezője. Tanárként nem mutathatta ki a riadalmát, hiszen minden tanítványát egyformán kell kezelnie, legyen az szépségkirálynő vagy rút kiskacsa. De nem gondolta róla, hogy ilyen jól titkolja a döbbsentését.

Ahogy belenézett az éjszakában tükörré vált buszablakba, elszörnyedt a látványtól. Eddig is látta a kettévált porcot az orra közepén és a mély, széles forradást az állán, azt viszont nem, hogy mennyire elcsúfítják a vonásait. Akárhányszor tükörbe nézett, mindig a régi arcát látta, nem ezt a förmedvényt. Egészen a mai estéig.

A buszról leszállva kirázta a hideg. Késő volt már, elmúlt tizenegy. A tenger felől fújó örökös szél nyáron sem hozott elég meleget ilyen későn, hát még február közepén! Most pedig hideg volt, a híradások szerint az utóbbi negyven év leghidegebb időszaka.

A négyszintes házak ablakszeméi sötéten tátongtak. Sam mindegyik földszintiben megnézte a tükörképét, és azon tűnődött, milyen lesz az arca a műtét után?

3.

Dr. Kaminskyval, a jóképű és megnyerő mosolyú plasztikai sebésszel dr. Peterson, az új főnöke hozta össze.

Dr. Kaminsky összeráncolta a homlokát a csúf sebhelyek láttán.

– Szégyellem magam a kollégáim nevében – mondta gondterhelten.

Sam mélyet sóhajtott. Itt a vége?

Kaminsky atyáskodva megrázta a fejét.

– Éppen ellenkezőleg. Rengeteg a tennivalónk.

Felvázolta a műtét sorozatot, melynek végén a csúnya forradások jó eséllyel apró karcolásokká válnak majd. Elsőként az orrában a szétvágott porcot illesztik össze. Ezzel egy időben összehúzzák az állán a széles sebhelyet, kivágják a rosszul összeforrott bőrdarabot, majd második lépésként az orrán is elvégzik ugyanezt a műveletet. Két, legfeljebb három beavatkozással elfogadható eredményt érnek el, de talán már elsőre is sikerül. A végén hátra lesz még egy utolsó igazítás, itt-ott egy kis feltöltés, ami évekre garantálja a szép vonásokat.

– Sok bőrt kell kivágni – magyarázta Kaminsky –, emiatt aszimmetrikus lesz az arca. Ne féljen, csupán néhány apró bemetszést ejtünk a másik oldalon a szemé alatt és a haj vonala mögött, kicsit meghúzzuk a bőrt itt és itt – mutatott a füle mögé, amitől a különbség el fog tűnni. A végén hálás lesz nekem. Hány éves most?

– Harmincöt.

– Én huszonöt éves csitrit csinállok magából.

Kaminsky magabiztossága Samre is átragadt. Túlságosan jól hangzott a szájából, hogy a végén huszonöt évesnek fogják nézni. Mi kellhet még egy nőnek? Persze, neki megvoltak a saját kívánságai, és egyik sem a kinézetéről szólt.

A kórházat elhagyva lelohadt a lelkesedése. A műtéteket a bőrén végzik, és tartott tőle, hogy emiatt jobban fog fájni, mint amekkora valójában a seb. Még ez is!

A hasán lévő vágásokra gondolt. Mire felébredt a kilenc hetes kómából, három tökéletesen rendbejött, kivéve a negyediket, amely még viszonylag friss volt, alig kéthetes, és amit egy hónap múltán ismét fel kellett vágni, majd öt hét után harmadszor is. Pokolba kívánta az azokban a hetekben érzett, szinte kibírhatatlan fájdalmat. Az volt a legrosszabb, hogy bár úgy érezte, az az élete utolsó pillanata, amiben éppen volt, Erwin miatt mosolyogva kellett túrnie. Miatta sem kérhetett kábító fájdalomcsillapítót. A fiúnak sosem volt nagyobb szüksége rá, az anyjára, mint akkoriban.

Bízott benne, hogy most másképp alakul. Belső sérülései nem lesznek, és a fia sincs a közelben, aki miatt tartania kellene magát.

4.

Két héttel később Sam levette a kötést az orráról, majd kerülve a hirtelen mozdulatokat, odalépett a tükörhöz és belenézett. A vízszintes mélyedés eltűnt az orrporc és a csont határáról, a helyén keskeny vörös vonal húzódott. Állától a füléig szintén ott virított a korábbihoz képest sokkal keskenyebb vörös vonal. A szeme alatti vágások alig látszottak már, és csak egészen kicsit érezte a helyüket. Mind közül a haja vonalán húzódó csík fáj leginkább, bár mostanra ez is kezdett csillapodni.

Ahogy a doki ígérte, a műtéttől megváltoztak a vonásai. Nagyjából ugyanúgy nézett ki, mint a hegek előtt, de valóban fiatalabbnak látszott. Nem hitte volna, hogy a levált porcot vissza lehet ragasztani, mégis helyre tették. Újra normális volt, ahogy azelőtt. Nem mert hozzáérni a sebhez, még tartott a fájdalomtól, így csak nézte, nézte magát a tükörben, könnyes szemmel.

Nem csúfíthattál el örökre, Thomas.

Később egy bögre forró teával a kezében beült az utcára néző ablakfülkébe.

A szemközti ház ördögfejes kapuja alatt két férfi járkált ki-be. Ha nem viselték volna a költöztető cég emblémáját a kezeslábasukon, akkor is nyilvánvaló lett volna, kik ők. Az egyik lakásból bútorokat hordtak le és rakodtak teherautóra. Sam egész délután a sürgölődésüket nézte, miközben azon merengett, hogy nemsokára az ő háza kerül sorra. Még nem tudta, hová megy innen. A lakáskeresést korainak érezte, hiszen még három hónapig élt a szerződése. Egyben biztos volt, nem akart Adele Parkban maradni.

Ez az elvagyódása sokban különbözött az előzőtől, amely a szülőházából Rockwoodba, ebbe a szinte mesebeli országba hajtotta. Akkor azért jött ide, mert nem akart ismerőst látni maga körül. Nem panaszkodhatott, itt aztán tényleg nem ismerte senki. A házban a beköltözéskor csak egy idős házaspár lakott rajta kívül, és még valaki a másodikon, éppen a feje fölött. Valószínűleg egy szellem, mert soha nem látta, csak a motoszkálását hallotta.

Az elmúlt hetekben közelebb került a fiúkhöz, valamint Indiához és Zsuzsához. A társaságuk egy ideig kielégítette, de mostanra új ismerősökre vágyott, akik nem a betegek vagy körülötte sürgő egészségügyi dolgozók. Barátokra vágyott, nyüzsgő életre. Egy év óta először.

Sötétedéskor elővette és betette a lejátszóba az Indiától kapott lemezt. Sokadszorra hallgatta végig és minden hangját ismerte már. Lassan kirajzolódott előtte, mit kellene megváltoztatni a fiúk zenéjében, hogy hangszerelésben és dallamban olyan tökéletessé váljanak, ahogy Helga lemezén hallhatók.

Elli váratlanul termett előtte az elnyűtt Roland G303-sal.

– Próbáld el – mondta, és a kezébe nyomta a hangszert.

Sam halványan elmosolyodott, elvette a gitárt és lejátszotta rajta az első dallamsort. Igyekezett belevinni az iménti ötleteit, noha erősítő és torzító híján kénytelen volt nagyrészt a fantáziájára hagyatkozni.

– Így nem túl jó – húzta el a száját a kislány, mintha ő sokkal jobban hallotta volna.

Sam kísérletezni kezdett a dallammal és egy árnyalatnyit változtatott a ritmuson. Legalább egy órán keresztül gyakorolt. Egy hang ide, három oda, egy hangsort betoldott, egy másikat kivett, mindezt összhangban a lemezzel hallható ritmussal.

Elli a kanapéról figyelte a próbálkozást. Az óra végén nem bírta tovább.

– Hát – kezdte.

Sam dühösen felcsattant:

– Próbáltál már dalt összerakni?

A kislány erre morcosan felállt és kisétált az ajtón. Távozóban még visszaszólt:

– Neked ez is menni fog.

Sam mérgesen betette a hangszert a gardróbba. Még hogy ez is menni fog! Mikor lett ilyen szentelen ez a gyerek? Ez biztos nem az én nevelésem – duzzogott magában, aztán fájdalmasan megvonaglott és azt kívánta, jöjjön vissza, csak egyetlen pillanatra, hogy még egyszer megölelhessen.

Az utcán felzizegett a teherautó elektromos motorja, a szállítók dolguk végeztével távozni készültek. Sam felsóhajtott. Végre ez az este is eltelt.

Kopogás riasztotta fel. Nem mozdult. Arra gondolt, ha csendben marad, a látogatója elmegy, az azonban nagyon kitartónak bizonyult.

Harmadszor is kopogtak, majd a várakozó dörömbölni kezdett.

– Nyisd ki, Sam. Tudom, hogy itthon vagy – kiabálta India.

A nő felkelt és kelleetlenül kinyitotta az ajtót.

India szeme felragyogott, amint meglátta újdonsült barátnője arcán a vörös vonalakat.

– Nahát! Nem tudtam, hogy levették a kötést. Elakad a szavam. Ez aztán a változás!

– Gyere be – mondta Sam.

– Ha már idáig eljöttem, mi? – gonoszkodott a látogató. Sam erre halványan elmosolyodott.
– Nem zavarok sokáig, el akarom érni a hetes buszt. Kibírsz velem egy órát?

– Persze, ne haragudj. Azt hiszem, a kelletnél kicsivel mélyebbre zuhantam az önsajnálamba.

Sam elkérte a nő kabátját, kinyitotta a gardróbba és beakasztotta az első szabad fogasra. A gitár nem volt sehol.

– Imádom az orvosokat az ilyen szép szakkifejezések miatt – nevetett India.

– Úgy, mint önsajnálamban? – nézett rá Sam.

India kuncogni kezdett:

– Úgy, mint a *kelletnél kicsivel mélyebbre*. Elképzelem, amint a sebészem ezt mondja: a kelletnél kicsivel mélyebb vágást ejtettem. Elnézést, az ephólyagjával együtt eltávolítottam az egyik bordáját.

Sam nagyot nevetett. Az orrán kellemetlenül húzódott a seb.

– Az nemcsak egy kicsivel ment mélyebbre.

India bevonult a konyhába, közben megjegyezte:

– Végre nevelsz. Van még teád?

Sam töltött neki egy bögrével a termoszból.

– Cukrot?

– Kettőt.

Belekanalazta a kért mennyiséget.

– Menjünk a nappaliba – kérte azután.

Hamarosan a csokoládésínű kanapén üldögélve szürcsölték a rózsaszínű italt. A szobát kellemes eperillat lengte be.

– Nem bírtam ki, hogy ne lássalak – mentegőzött India. Szőkésbarna fűrtjei izgatottan repkedtek a feje körül. – Egész héten hallgattál. Jó, tudom, mütét, meg minden, de azért szerettem volna tudni, mi van veled. Csak annyit, hogy jól vagy.

– Jól vagyok.

– Fájnak még a sebek?

– Már nem annyira.

– Mikor vették le a kötést?

– Ma délelőtt. Tulajdonképpen az orromon még rajta van, de muszáj volt levennem. Nem bírtam ki, hogy ne nézzem meg újra és újra. Szerinted jobb?

India szeme felragyogott.

– Nem jobb, hanem fantasztikus. Azt hittem, nem fogják tudni helyre állítani, vagy csak nagy sokára, de ez... hihetetlen. Mintha sosem lett volna kettévágva az orrod. Ronda baleset lehetett, ami így tönkre tette.

Sam félrenézett.

– Az volt – dűnnyögte.

– Az a fő, hogy túlélted, és most már a tükör sem fog emlékeztetni rá. Egyszer majd elmeséled?

– Talán. Még nem készültem fel rá.

Megérezve Sam rosszkedvét India másra terelte a szót.

– Gondokodtál a felvételen? Rájöttél, mi nem tetszik?

Sam lemondóan megrázta a fejét.

– Továbbra sincs ötletem – hazudta.

India könnyedén továbblépett:

– Hol találkoztál a fiúkkal?

Sam felállt, odalépett az ablakhoz, majd fél fenékkal beült az ablakfülkébe, onnan nézett vissza Indiára, közben a bögrével melengette a tenyerét. A jótékony félhomályból válaszolt.

– Emmettet ismerem a legrégebben, hozzá jártam nyelvtanfolyamra. Akkoriban azt képzeltem, hogy nem tudom elég jól az itteni nyelvet.

– Szerinte nagyon jól tudod. Régóta tanulsz?

– Iskolás korom óta. És nemcsak az angolt, hanem a németet és az olaszt is, bár az utóbbit rég nem használtam.

– És a német?

– Szerencsés gyerek voltam. A szüleim egy osztrák szállodában dolgoztak. Úgy gondolták, hasznomra válik, ha én is velük megyek úgymond világot látni, ezért osztrák iskolába írtak a bátyámmal együtt. Később sokat jártam külföldre. A konferenciákon semmire nem mentem az anyanyelvemmel. Ha boldogulni akartam, márpedig nagyon akartam, ezt elhíheted, kénytelen voltam angolul vagy németül társalogni.

– És az olasz?

– Csak kedvtelés volt. Alig emlékszem pár szóra.

India elgondolkodva bámult maga elé.

– Én sosem voltam valami nagy nyelvtelenség. Nem is tudnám hol gyakorolni. Az ügyfeleimnek muszáj beszélniük az ország nyelvét, és külföldre ritkán jutok el. Legutóbb a nászutunkon Wales-ben jártunk a férjemmel. Ott se vettem volna hasznát. Neked van valakid? Férjed vagy barátod?

Sam felkapta a fejét. Kényes kérdés volt ez, India nem tudhatta, mennyire.

– Válofélben vagyok – mondta nagy sokára.

Ez végső soron igaz volt, hiszen már eldöntötte, hogy egy percet sem tölt tovább Thomas-szal, bár a válasz még nem került szóba köztük. Meg más sem, ha őszinte akart lenni önmagához. Azóta egyetlen szót sem váltottak egymással, és úgy tervezte, a jövőben sem kerülhet sor ilyesmire.